

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 494/2014-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. septembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti BUSINESS ERES CORP s. r. o., Tatranské námestie 3, Poprad, zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Burocim, Chrapčiakova 7, Spišská Nová Ves, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv zaručených v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 S 40/2013 z 26. novembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti BUSINESS ERES CORP s. r. o. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. januára 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti BUSINESS ERES

CORP s. r. o., Tatranské námestie 3, Poprad (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv zaručených v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 S 40/2013 z 26. novembra 2013.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka listom zo 16. augusta 2013 na základe v tom čase účinného § 4 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“) Daňovému úradu Prešov, pobočke Poprad (ďalej len „správca dane“) oznámila, že na základe „... projektu rozdelenia vyhotovenom vo forme notárskej zápisnice N272/2013, NZ 21527/2013, NCRI 21970/2013...“ sa ku 14. augustu 2013 stala právnu nástupkyňou zaniknutej obchodnej spoločnosti ERES CORP s. r. o., a tým sa stala aj platiteľom dane z pridanej hodnoty. Po tom, ako správca dane listom č. 9712301/5/3912812/2013 z 23. augusta 2013 vyzval sťažovateľku, aby v zmysle § 13 ods. 8 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) v lehote 8 dní preukázala skutočnosti uvedené v oznámení, t. j. aby preukázala, že je zdaniteľnou osobou, sťažovateľka listom z 26. augusta 2013 správcovi dane oznámila, že jeho postup považuje za nezákonný, pretože podľa jej názoru si riadne splnila svoju oznamovaciu povinnosť podľa v rozhodnom čase účinného § 4 ods. 6 zákona o DPH. Uvedené ustanovenie nepožadovalo, aby daňovník okrem splnenia si formálnej oznamovacej povinnosti musel preukazovať aj ďalšie skutočnosti, napr. že je zdaniteľnou osobou. Následne správca dane listom č. 9712301/5/4093704/2013 z 9. septembra 2013 sťažovateľke oznámil, že jej „... doplnené podanie zo dňa 26.8.2013...“ považuje za nepodané, pretože nevyhovela jeho výzve preukázať, že sťažovateľka je v zmysle § 4 ods. 6 zákona o DPH zdaniteľnou osobou, a preto jej nevydáva osvedčenie platiteľa DPH.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, keďže sťažovateľka, ako sama uvádza, považovala svoje oznámenie zo 16. augusta 2013 za podané zákonom požadovaným spôsobom, a teda „... za spôsobilé ne prerokovanie...“, avšak správca dane napriek tomu

o tomto jej oznámení nekonal a nevydal jej osvedčenie platcu DPH, sťažovateľka podala Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) ako orgánu nadriadenému správcovi dane podanie z 30. augusta 2013 označené ako „*Opatrenie proti nečinnosti*“ správcu dane. Predmetné podanie sťažovateľky finančné riaditeľstvo vybavilo listom č. 1100305/1/474273/13 z 2. októbra 2013, v ktorom konštatovalo, že „... *nie je možné konštatovať, že správca dane bol v danom prípade nečinný...*“, a jediné, čo správcovi dane finančné riaditeľstvo vytklo, bolo, že pri realizovaní výzvy voči sťažovateľke postupoval podľa § 13 zákona o DPH, pričom správne mal postupovať podľa § 67 daňového poriadku, ktorý upravuje tzv. „*registračné konanie*“ pre registráciu platcu akejkoľvek dane (teda aj pre registráciu platcu DPH) a ktoré (konanie) má byť ukončené rozhodnutím či už o zamietnutí žiadosti o registráciu alebo o vyhovení tejto žiadosti. V tomto smere finančné riaditeľstvo dalo správcovi dane pokyn, ako postupovať v ďalšom konaní o oznámení sťažovateľky zo 16. augusta 2013, a to realizovať opätovne výzvu podľa § 67 ods. 4 daňového poriadku a následne vo veci rozhodnúť či už o zamietnutí žiadosti o registráciu alebo o jej vyhovení.

Následne sťažovateľka okrem uvedeného podania z 30. augusta 2013 adresovaného finančnému riaditeľstvu podala 13. septembra 2013 ešte aj podnet Okresnej prokuratúry Poprad, ktorý bol z titulu miestnej a vecnej príslušnosti postúpený na vybavenie Krajskej prokuratúry v Prešove (ďalej len „*krajská prokuratúra*“). Týmto podnetom sa sťažovateľka domáhala, aby bola preskúmaná zákonnosť postupu správcu dane pri vybavovaní jej oznámenia zo 16. augusta 2013. V liste č. k. Kd 193/13-7 zo 7. novembra 2013 prokurátor krajskej prokuratúry sťažovateľke oznámil, že v napádanom postupe správcu dane zistil nezákonný postup, keďže nepostupoval podľa § 67 ods. 6 daňového poriadku, pretože v prípade, ak správca dane nemienil žiadosti sťažovateľky o registráciu za platiteľa DPH vyhovieť, mal vydať rozhodnutie o zamietnutí tejto žiadosti, proti ktorému by bolo prípustné ešte odvolanie. Podľa prokurátora krajskej prokuratúry totiž „... *Rozhodnutie sa vyžaduje však nielen v prípade priznania práv, ale aj v prípade ich nepriznania... Nevydanie rozhodnutia v prípade neúplnej, či neopodstatnenej žiadosti o registráciu platiteľa dane je aj porušením článku 46 Ústavy SR...*“. Súčasne prokurátor krajskej prokuratúry sťažovateľke oznámil, že v uvedenom smere podá správcovi dane „*upozornenie*

prokurátora“ s tým, aby správca dane o oznámení sťažovateľky zo 16. augusta 2013 „... rozhodol formou rozhodnutia v súlade s ustanovením § 67 ods. 6 daňového poriadku.“.

Napokon okrem uvedených právnych prostriedkov sa sťažovateľka domáhala zjednaní nápravy v podľa jej názoru nezákonnom postupe správcu dane pri vybavovaní jej oznámenia zo 16. augusta 2013 aj žalobou z 20. septembra 2013 proti nečinnosti správcu dane, o ktorej krajský súd konal v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 40/2013, a uznesením z 26. novembra 2013 krajský súd žalobu sťažovateľky ako nedôvodnú zamietol.

Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľka spochybňuje rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 1 S 40/2013 z 26. novembra 2013 a považuje ho za arbitrárne a ústavne neudržateľné, pretože podľa jej názoru krajský súd dospel k iným právnym záverom ako finančné riaditeľstvo a krajská prokuratúra. Podľa sťažovateľky sa finančné riaditeľstvo na rozdiel od krajského súdu malo stotožniť s jej názorom (pozri s. 4 sťažnosti, pozn.), že preukazovanie skutočnosti o tom, že je zdaniteľnou osobou pre účely DPH, nie je povinnou náležitosťou oznámenia o právnom nástupníctve po bez likvidácie zaniknutom platiteľovi DPH v zmysle požiadavky v rozhodnom čase účinného § 4 ods. 6 zákona o DPH, a teda podľa sťažovateľky správca dane nebol oprávnený vyzývať ju nad rámec zákona, aby tieto skutočnosti preukazovala, resp. nebol oprávnený, aby na preukázanie týchto skutočností viazal konanie o jej oznámení, ale mal o tomto jej oznámení bezodkladne konať a v lehote 7 dní jej mal vydať osvedčenie platiteľa DPH. Sťažovateľka zdôrazňuje, že vzhľadom na to, že správca dane od nej vyžadoval doplnenie jej oznámenia o právnom nástupníctve po bez likvidácie zaniknutom platiteľovi DPH, aj o skutočnosti nasvedčujúce tomu, že pre účely DPH je zdaniteľnou osobou, hoci v rozhodnom čase účinný § 4 ods. 6 zákona o DPH to nemal vyžadovať, porušil tým správca dane zákon, pričom podľa sťažovateľky si tak správca dane zamenil odstraňovanie nedostatkov podania s dokazovaním, t. j. s preukazovaním skutočností, ktoré s úplnosťou podania nesúvisia a nemôžu mať vplyv na to, aby správca dane o tomto podaní bez ďalšieho konal a vo veci rozhodol. Podľa sťažovateľky v dôsledku toho, že krajský súd sa stotožnil s postupom správcu dane, a jeho postup, ktorým ju vyzýval, aby svoje oznámenie doplnila o ďalšie relevantné skutočnosti nepovažoval za nezákonný (resp. tento postup nepovažoval za nečinnosť vo vzťahu k vybavovaniu oznámenia sťažovateľky, pozn.), hoci podľa

sťažovateľky správca dane mal o jej oznámení konať bez akejkoľvek ďalšej výzvy, krajský súd tak mal porušiť ňou označené práva.

Podľa sťažovateľky jej v rozhodnom čase účinný § 4 ods. 6 zákona o DPH ukladal iba povinnosť oznámiť správcovi dane, že sa stala platiteľom DPH, pričom podľa sťažovateľky jedinou obligatórnou náležitosťou takéhoto oznámenia bolo oznámenie o jej právnom nástupníctve. Túto povinnosť si sťažovateľka mala riadne splniť, takže správca dane mal o tomto jej oznámení bezodkladne konať a vydať jej osvedčenie platiteľa DPH, avšak namiesto tohto bol a je podľa sťažovateľky nečinný a o jej oznámení nerozhodol, ale ju neopodstatnene vyzýval na preukazovanie skutočností (t. j. na preukazovanie, že pre účely DPH je zdaniteľnou osobou, pozn.), ktoré zákon podľa nej nevyžaduje, a s týmto postupom sa mal v napádanom rozhodnutí stotožniť aj krajský súd.

V súvislosti s uvedeným sťažovateľka v sťažnosti okrem iného tiež uviedla:

„Orgán verejnej správy nemá právomoc rozširovať okruh zákonných náležitostí, aby podanie mohlo byť spôsobilé na prerokovanie. Ak daňový subjekt doručí podanie v zmysle zákona, je povinnosťou orgánu verejnej správy pristúpiť k vybaveniu tohto podania. Podľa § 4 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z. z. bolo jedinou zákonnou náležitosťou podania oznámenie skutočnosti, že daňový subjekt sa stal právnym nástupcom platiteľa dane. Ak toto daňový subjekt splnil, podanie musí byť spôsobilé na prerokovanie a správca dane je povinný zo zákona pristúpiť k vybaveniu tohto podnetu. Zákon v žiadnom zo svojich ustanovení neukladá povinnosť daňovému subjektu v oznámení preukázať skutočnosť, že daňový subjekt je zdaniteľnou osobou. Toto preukázanie nie je zákonnou náležitosťou podania. Aj bez chýbajúceho preukázania, že daňový subjekt je zdaniteľnou osobou, je podanie v zmysle zákona spôsobilé na prerokovanie a teda aplikácia ustanovenia § 13 ods. 8 zákona č. 563/2009 Z. z. neprichádza za žiadnych okolností do úvahy...

Správca dane považoval podanie sťažovateľa za nepodané a odmietol v danej veci konať a vydať meritórne rozhodnutie. Ako dôvod správca dane uviedol skutočnosť, že sťažovateľ nevyhovel výzve na doplnenie podania, ktorou správca dane vyzval sťažovateľa na preukázanie skutočností, že sťažovateľ je v zmysle § 4 ods. 6 zákona č. 222/2004 zdaniteľnou osobou. Sám správca dane teda konštatuje, že podanie nemalo nedostatky, pre ktoré by bolo nespôsobilé na prerokovanie, ale že sťažovateľ nedoplnil podanie

a nepreukázal určitú skutočnosť, čo nemá a ani nemôže mať žiadnu spojitosť so spôsobilosťou podania na prerokovanie. Následne na záver správca dane oznamuje sťažovateľovi, že z dôvodu považovania podania sťažovateľa za nepodané, sa sťažovateľ nestáva platiteľom dane a osvedčenie o registrácii pre daň navrhovateľovi vydané nebude.

... Sťažovateľ podal v súlade s § 13 ods. 3 zákona č. 563/2009 Z. z. podanie, na základe ktorého bol správca dane povinný začať daňové konanie. Začaté daňové konanie nie je možné ukončiť inak ako rozhodnutím. Len rozhodnutím je možné priznávať práva a ukladať povinnosti. Toto ustanovenie je potrebné vykladať extenzívne tak, že rozhodnutie sa vyžaduje nielen v prípade priznania práv, ale aj ich nepriznania (nevyhovenia žiadosti o priznanie práv), čo je pre účastníka konania častokrát významnejšie z hľadiska poznania dôvodov nevyhovenia jeho podaniu (odôvodnenie rozhodnutia sa stáva podkladom proti argumentácii) a prípadného využitia opravných prostriedkov. Nezačať daňové konanie z dôvodu, ktorý nemá oporu v zákone a nevydať rozhodnutie v prípade vzniku zákonnej registrácie z dôvodu nepreukázania postavenia, hoc zákon preukázanie takéhoto postavenia nevyžaduje a objektívne ani nemôže vyžadovať, keďže vznik registrácie sa viaže na postavenie v minulosti - ku dňu vzniku, je jednoznačne porušením článku 46 Ústavy SR, ktorý upravuje právo na súdnu a inú právnu ochranu...

Právnu argumentáciu Krajského súdu Prešov je možné považovať za arbitrárnu vychádzajúcu z úplného nepochopenia procesného postupu orgánu verejnej správy. Krajský súd Prešov primárne posudzoval hmotno-právnu stránku veci, posudzovanie ktorej však v prípade nečinnosti orgánu verejnej správy nemá primárny cieľ. Sťažovateľ nepodával návrh na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia alebo postupu správcu dane, ale správcu dane považoval za nečinného, keďže odmietol podanie navrhovateľa, z dôvodu odmietnutia podania správca dane ani nezačal daňové konanie a nevydal meritórne rozhodnutie v danej veci, čo by bolo v súlade s daňovým poriadkom, ako aj v súlade so základným právom sťažovateľa na spravodlivé konanie.“

Porušenie princípu rovnosti zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy v príčinnej súvislosti s uznesením krajského súdu sp. zn. 1 S 40/2013 z 26. novembra 2013 vidí sťažovateľka v konštatovaní krajského súdu, že 7-dňová lehota, v ktorej podľa v rozhodnom čase účinného § 4 ods. 6 zákona o DPH mal správca dane od podania oznámenia vydať osvedčenie platiteľa DPH, sa vzťahuje „... len na tie prípady, v ktorých oznamovateľ, okrem

skutočnosti, že sa stal právnym nástupcom platiteľa DPH jednoznačne preukáže aj to, že je zdaniteľnou osobou“. Podľa sťažovateľky toto konštatovanie krajského súdu «... je možné považovať ako vysoký prejav arbitrárnosti, svojvôle. Doručením podania „Oznámenie o vzniku právneho nástupníctva“, tak, ako ukladá zákon, nie je možné nič preukazovať, keďže zákon nevyžaduje preukázať postavenie zdaniteľnej osoby, tak ako svojvoľne uvádza súd. Preukazovanie môže byť až fázou dokazovania, t. j. fázy nasledujúcej po doručení kvalifikovaného podania a začatí daňového konania. Okrem toho, základnou zásadou v procesných postupoch orgánov verejnej správy je konať v zákonom stanovených lehotách, teda v daných lehotách žiadosti vyhovieť alebo ju zamietnuť. Nemôže predsa existovať stav, kedy lehota na rozhodnutie sa môže vzťahovať „len na niektoré prípady, podľa uváženia dotyčného správneho orgánu“ - čo v konečnom dôsledku vyplýva z právneho názoru krajského súdu. Súd tak vôbec nerešpektuje princíp rovnosti pred zákonom a zákazu diskriminácie, z ktorého vyplýva povinnosť orgánu verejnej správy v rovnakých veciach postupovať rovnako, teda za žiadnych okolností nemôže obstať právny názor, že účastníkovi, ktorí podľa posúdenia daňového úradu spĺňa požiadavky, vybaví orgán podanie v zákonnej lehote, a účastníkovi, ktorí podľa posúdenia požiadavky nespĺňa, môže orgán vybaviť podanie podľa vlastného uváženia...

... Samotnou skutočnosťou, že Krajský súd v Prešove odobril postup správcu dane, ktorý však nie je zákonom aprobovaný, tak Krajský súd v Prešove poskytol neprimeraný priestor pre orgány štátnej správy svojvoľne rozširovať okruh náležitosti podania, a tým svojvoľne podmieňovať začatie akéhokoľvek konania a vydania rozhodnutia o ňom. Uvedený názor Krajského súdu v Prešove sťažovateľ považuje za arbitrárny a v rozpore so základným právom na spravodlivé konanie.».

Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľka domáha, aby po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd nálehom takto rozhodol:

„1. Základné právo BUSINESS ERES CORP s. r. o. domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 1 S/40/2013 -23 zo 26. novembra 2013 porušené bolo.

2. Základné právo BUSINESS ERES CORP s. r. o. požadovať rovnosť v konaniach zaručené v čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 1 S/40/2013 -23 zo 26. novembra 2013 porušené bolo.

3. Uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 1 S/40/2013 -23 zo 26. novembra 2013 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

4. Spoločnosti BUSINESS ERES CORP s. r. o. priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1 000,- Eur (slovom jedentisíc eur), ktoré jej je Krajský súd v Prešove povinný vyplatiť do 2 mesiacov od doručenia tohto nálezu

5. Spoločnosti BUSINESS ERES CORP s. r. o. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré je Krajský súd v Prešove povinný vyplatiť na účet jej právneho zástupcu JUDr. Jána Burociho, so sídlom Chrapčiakova 7, Spišská Nová Ves, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súvislosti so sťažovateľkou namietaným uznesením krajského súdu ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné v prvom rade pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

Krajský súd svoje uznesenie v podstatnej časti odôvodnil takto:

«Krajský súd v konaní podľa § 250t O. s. p. preto preskúmal podaný návrh, oboznámil sa s vyjadrením odporcu, s obsahom administratívneho spisu a dospel k záveru, že návrh je nedôvodný.

Podľa § 250t ods. 1 O. s. p fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis...

Podľa § 250t ods. 4 O. s. p. súd o návrhu rozhodne bez pojednávania uznesením. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a primeranú lehotu, nie však dlhšiu ako tri mesiace, v ktorej je orgán verejnej správy povinný rozhodnúť. Súd môže na návrh orgánu verejnej správy túto lehotu predĺžiť. Nedôvodný alebo neprípustný návrh súd zamietne.

Súd sa v konaní v zmysle uvedených ustanovení zameriava na ochranu navrhovateľa pred nečinnosťou orgánu verejnej správy v prípade, že tento nekoná bez vážneho dôvodu

spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom, a teda je v konaní nečinný, pričom takéto tvrdenie musí byť obsahom podaného návrhu.

Pod nečinnosťou možno chápať pasivitu správneho orgánu v prejednávanej veci, ak táto nie je zapríčinená žiadnou zákonnou alebo faktickou prekážkou, no napriek tomu orgán verejnej moci nekoná. Nečinnosťou môže byť opomenutie predpísaných úkonov, zbytočné prietahy, absencia akýchkoľvek úkonov, tvrdenie nedostatku právomoci orgánom verejnej moci alebo vybavenie veci listom, záznamom a pod. namiesto rozhodnutia veci. Nečinnosť, ktorá je postupom, sa však predovšetkým prejavuje v nedodržaní procesných lehôt ustanovených administratívnymi procesnými normami pre konkrétnu vec, pričom tieto sa môžu predĺžiť za súčasného vyznenia účastníka, ktoré je poriadkovej povahy, a preto nemá rozhodujúci vplyv na nečinnosť orgánu verejnej moci...

Z obsahu spisu súd zistil, že písomným podaním zo dňa 16.08.2013 navrhovateľ oznámil Daňovému úradu Prešov, pobočka Poprad, že ako právny nástupca platiteľa dane spoločnosti ERES CORP, s.r.o., Prešovská 40, Bratislava, IČO: 47 165 391, IČ DPH: SK2023772927, ktorá v zmysle projektu rozdelenia vyhotovenom vo forme notárskej zápisnice N272/2GI3, NZ 21527/2013, NCRis 21970/2013 zanikla bez likvidácie, sa navrhovateľ dňa 14.08.2013 stal právnym nástupcom zanikajúcej spoločnosti, a tým aj platiteľom dane z pridanej hodnoty. Ďalej uviedol, že si takto plní povinnosť podľa § 4 ods. 6 zákona o DPH a daňovému úradu oznámil skutočnosť, na základe ktorej sa stal platiteľom. Listom zo dňa 23.08.2013 odporca podľa § 13 ods. 8 Daňového poriadku vyzval navrhovateľa, aby v lehote 8 dní preukázal, že je zdaniteľnou osobou. Dňa 26.08.2013 bolo odporcovi doručené písomné podanie navrhovateľa, v ktorom uviedol, že požiadavka správcu dane na preukázanie skutočnosti, že daňový subjekt je zdaniteľnou osobou, považuje za výsledok právnej nekvalifikovanosti. Daňový subjekt sa stal platiteľom dane zo zákona, a to odo dňa kedy sa stal právnym nástupcom platiteľa dane. Zároveň vyzval správcu dane, aby jednoznačne špecifikoval zákonné ustanovenie právneho predpisu, ktoré predpisuje povinné náležitosti oznámenia skutočnosti, na základe ktorej sa stal platiteľom dane tak, aby bolo zjavné, aké nedostatky má jeho podanie. Nakoľko navrhovateľ na výzvu odporcu ním požadované skutočnosti preukazujúce, že je zdaniteľnou osobou nepredložil, listom zo dňa 09.09.2013 navrhovateľovi oznámil, že jeho podanie zo dňa 26.08.2013 považuje v zmysle § 13 ods. 9 daňového za nepodané, a preto sa platiteľom dane v zmysle § 4 ods. 6 zákona o DPH nestáva a osvedčenie o registrácii pre daň mu vydané nebude.

Podľa § 4 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov... Platiteľom sa stáva aj zdaniteľná osoba, ak je právnym nástupcom platiteľa, ktorý zanikol bez likvidácie, a to odo dňa, keď sa stala právnym nástupcom... Títo platitelia sú povinní oznámiť daňovému úradu skutočnosť, na základe ktorej sa stali platiteľom, do desiatich dní odo dňa vzniku tejto skutočnosti. Daňový úrad je povinný platiteľa registrovať pre daň, vydať mu osvedčenie o registrácii pre daň a prideliť mu identifikačné číslo pre daň bezodkladne, najneskôr do siedmich dní odo dňa doručenia oznámenia skutočnosti, na ktorej základe sa stal platiteľom.

Podľa § 3 ods. 1 zákona o DPH zdaniteľnou osobou je každá osoba, ktorá vykonáva nezávisle akúkoľvek ekonomickú činnosť podľa odseku 2 bez ohľadu na účel alebo výsledky tejto činnosti.

Podľa § 3 ods. 2 zákona o DPH ekonomickou činnosťou (ďalej len „podnikanie“) sa rozumie každá činnosť, z ktorej sa dosahuje príjem a ktorá zahŕňa činnosť výrobcov, obchodníkov a dodávateľov služieb vrátane ťažobnej, stavebnej a poľnohospodárskej činnosti...

Podľa § 13 ods. 8 Daňového poriadku, ak má podanie nedostatky, pre ktoré nie je spôsobilé na prerokovanie, vyzve príslušný orgán daňový subjekt, aby ich podľa jeho pokynu a v určenej lehote odstránil. Súčasne ho poučí o následkoch spojených s ich neodstránením.

Podľa § 13 ods. 9 Daňového poriadku, ak daňový subjekt nedostatky podania v požadovanom rozsahu odstráni v lehote určenej príslušným orgánom, považuje sa takéto podanie za podané bez nedostatkov v deň pôvodného podania. Ak daňový subjekt vyzve príslušného orgánu nevyhoví v plnom rozsahu a v určenej lehote, považuje sa toto podanie za nepodané a príslušný orgán túto skutočnosť oznámi daňovému subjektu.

Podľa citovaného ustanovenia § 4 ods. 6 zákona o DPH sa zdaniteľná osoba stáva platiteľom DPH ex lége bez toho, aby sa musel realizovať celý proces od podania žiadosti o registráciu až po vydanie rozhodnutia daňového úradu. Aj v tomto prípade však musia byť splnené všetky zákonom požadované predpoklady. Zo zákonnej dikcie podľa názoru súdu jednoznačne vyplýva, že nie každý právny nástupca platiteľa DPH sa automaticky stáva platiteľom DPH, ale iba ten, ktorý preukáže, že je zároveň aj zdaniteľnou osobou. Tvrdenie navrhovateľa, že zákon č. 222/2004 Z. z. o DPH v znení neskorších predpisov nevyžaduje, aby právny nástupca preukázal, že je zdaniteľnou osobou, nezodpovedá zákonu o DPH.

Totížto z ustanovenia § 4 ods. 6 druhá veta bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že „platiteľom sa stáva aj zdaniteľná osoba, ak je právnym nástupcom platiteľa, ktorý zanikol bez likvidácie a o to odo dňa, keď sa stala právnym nástupcom.“ Ustanovenie § 4 ods. 6 druhá veta zákona o DPH je nevyhnutné výklad aplikovať ako celok. Je zrejmé, že názor prezentovaný navrhovateľom nezodpovedá zákonnému zneniu predmetného ustanovenia. Keďže navrhovateľ túto skutočnosť, a to ani po výzve odporcu nepreukázal, nemohol sa dňom svojho vzniku stať platiteľom DPH, aj keď je právnym nástupcom platiteľa DPH. Oznámením o nevydaní osvedčenia o registrácii pre daň postupoval odporca v súlade s platnou právnou úpravou tak, ako je upravené v § 4 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH v spojení s § 13 ods. 9 daňového poriadku. Zo žiadneho ustanovenia tohto právneho predpisu, ani zo zákona o DPH totiž odporcovi nevyplýva povinnosť vo veci registrácie právneho nástupcu platiteľa DPH, ktorý zanikol bez likvidácie, navrhovateľa registrovať pre daň a vydať mu osvedčenie o registrácii pre daň a prideliť mu identifikačné číslo pre daň a prideliť mu identifikačné číslo pre daň bezodkladne, najneskôr do siedmich dní odo dňa doručenia oznámenia skutočnosti, na ktorej sa stal platiteľom. To znamená, že navrhovateľ bol povinný spolu s oznámením aj preukázať, že je zdaniteľnou osobou. Ústava Slovenskej republiky v článku 2 ods. 2 upravuje, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Navyše, zákonom stanovená lehota siedmich dní sa podľa názoru súdu vzťahuje len na tie prípady, v ktorých oznamovateľ, okrem skutočnosti, že sa stal právnym nástupcom platiteľa DPH jednoznačne preukáže aj to, že je zdaniteľnou osobou. Odporca bol v danom prípade oprávnený, ale zároveň aj povinný skúmať, či navrhovateľ tieto podmienky splňa. Súd sa z tohto dôvodu nestotožnil s navrhovateľom namietanou nečinnosťou odporcu, nakoľko tento vo veci riadne konal, preskúmal písomné oznámenie navrhovateľa o skutočnosti, na základe ktorej sa stal platiteľom DPH a vyzval ho na odstránenie zistených nedostatkov. Keďže však navrhovateľ ani potom splnenie predpokladov na zákonnú registráciu pre DPH nepreukázal, odporca osvedčenie o registrácii nevydal a navrhovateľa pre daň podľa § 4 ods. 6 zákona o DPH neregistroval.»

Citované rozhodnutie krajského súdu je založené na predpoklade, že konanie o registrácii platiteľa DPH z titulu právneho nástupníctva po bez likvidácie zaniknutom platiteľovi DPH podľa v rozhodnom čase (k 16. augustu 2013, keď sťažovateľka podala

oznámenie správcovi dane, pozn.) účinného § 4 ods. 6 zákona o DPH je osobitným typom konania, keď sa „... zdaniteľná osoba stáva platiteľom DPH ex lége bez toho, aby sa musel realizovať celý proces od podania žiadosti o registráciu až po vydanie rozhodnutia daňového úradu“. Vzhľadom na uvedené tak podľa krajského súdu správca dane nebol povinný v danom prípade vydávať osobitné rozhodnutie o nevyhovení sťažovateľke vydať jej osvedčenie platiteľa DPH. Krajský súd súčasne vyvracia tvrdenia sťažovateľky, podľa ktorých správca dane nebol oprávnený vyzývať ju, aby preukázala, že je zdaniteľnou osobou. Podľa krajského súdu totiž nielen preukázanie, že oznamovateľ je právnym nástupcom po bez likvidácie zaniknutom platiteľovi DPH, ale aj preukázanie, že tento oznamovateľ je súčasne aj zdaniteľnou osobou, je, resp. bolo zákonným predpokladom na vydanie osvedčenia platiteľa DPH tomuto oznamovateľovi podľa v rozhodnom čase účinného § 4 ods. 6 zákona o DPH.

V súvislosti s preskúmaním sťažnosťou napadnutého uznesenia krajského súdu je podľa názoru ústavného súdu nevyhnutné v prvom rade ustáliť, ako bol žalobou sťažovateľky (žalobným petitom) vymedzený predmet konania krajského súdu. Žalobou proti nečinnosti orgánu verejnej správy (v danom prípade proti nečinnosti správcu dane, pozn.) podanou podľa § 250t ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) sa sťažovateľka domáhala, aby krajský súd preskúmal postup, resp. zákonnosť postupu správcu dane pri vybavovaní jej oznámenia zo 16. augusta 2013 podaného podľa v rozhodnom čase účinného § 4 ods. 6 zákona o DPH, pričom sa domáhala, aby v prípade zistenia nezákonného postupu správcu dane spočívajúceho podľa jej tvrdenia v jeho pasivite pri vydaní jej osvedčenia platiteľa DPH krajský súd uložil správcovi dane povinnosť zaregistrovať ju ako platiteľa DPH a aby jej vydal osvedčenie platiteľa DPH, t. j. podanou žalobou sa sťažovateľka domáhala, aby krajský súd zaviazal správcu dane na konanie, ktoré malo spočívať vo vydaní pre sťažovateľku kladného rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedeným spôsobom vymedzený predmet konania (žalobným petitom) vyvstala pre krajský súd na posúdenie a pre ústavný súd na preskúmanie nielen otázka, či pasivita (nečinnosť) správcu dane pri vybavovaní dotknutého oznámenia sťažovateľky spočívala iba v nevydaní pre sťažovateľku kladného rozhodnutia (keďže sťažovateľka sa v petite žaloby nedomáhala vydania rozhodnutia ako takého, t. j. nedomáhala sa, aby

krajský súd zaviazal správcu dane na aktivitu spočívajúcu vo vydaní či už pre ňu priaznivého alebo nepriaznivého rozhodnutia, ale domáhala sa, aby bola správcovi dane uložená povinnosť vydať pre ňu iba kladné rozhodnutie, pozn.), t. j. krajský súd nemal posúdiť iba to, či oznámenie sťažovateľky bolo spôsobilé, aby mu v súlade s jej prianím krajský súd bez ďalšieho vyhovel, ale krajský súd mal posúdiť aj to, či v danom prípade správca dane mal vôbec povinnosť vydať (akékoľvek) rozhodnutie.

Pokiaľ ide o posúdenie otázky, či oznámenie sťažovateľky zo 16. augusta 2013 o tom, že je právnou nástupkyňou po bez likvidácie zaniknutom platiteľovi DPH, bolo bez potreby jeho ďalšieho doplnenia spôsobilé, aby iba na základe neho správca dane vydal sťažovateľke osvedčenie platiteľa DPH, je nevyhnutné poukázať na znenie relevantnej časti v rozhodnom čase účinného § 4 ods. 6 zákona o DPH, podľa ktorého sa platiteľom DPH *«... stáva „aj“ zdaniteľná osoba, ak je právnym nástupcom platiteľa, ktorý zanikol bez likvidácie, a to odo dňa, keď sa stala právnym nástupcom... Títo platitelia sú povinní oznámiť daňovému úradu skutočnosť, na základe ktorej sa stali platiteľom, do desiatich dní odo dňa vzniku tejto skutočnosti. Daňový úrad je povinný platiteľa registrovať pre daň, vydať mu osvedčenie o registrácii pre daň a pridať mu identifikačné číslo pre daň bezodkladne, najneskôr do siedmich dní odo dňa doručenia oznámenia skutočnosti, na ktorej základe sa stal platiteľom.»*

Z citovaného v prvom rade vyplýva, že predmetným ustanovením bol rozšírený okruh osôb, ktoré bolo možné považovať tiež za platiteľov DPH (pozri formuláciu platiteľom sa stáva „aj“ zdaniteľná osoba, pozn.), a to popri osobách, ktorým tento status platiteľov DPH vznikol na základe osobitného procesu ich prvotnej registrácie za platiteľov DPH po splnení hmotnoprávných zákonných predpokladov podľa § 4 ods. 1 až 4 zákona o DPH (dosiahnutie určitej sumy obratu za určité obdobie zo zdaniteľnej činnosti, pozn.), a to na základe nimi podanej „žiadosti o registráciu“ (pozri § 4 ods. 1 až 4 zákona o DPH, pozn.), pričom tento proces registrácie, ako aj náležitosti „žiadosti o registráciu“ upravoval § 67 daňového poriadku.

Naproti uvedenému osoby, ktoré sa stávali platiteľmi DPH na základe citovaného § 4 ods. 6 zákona o DPH, neboli povinné podávať osobitnú „žiadosť o registráciu“

za platiteľa DPH (podávali iba „oznámenie“, pozri ďalej, pozn.), a teda ani absolvovať osobitný registračný proces podľa daňového poriadku, pretože tieto osoby boli už právnymi nástupcami po v minulosti už raz zaregistrovaných platiteľoch DPH, ktorí zanikli bez likvidácie, t. j. ich oprávnenie platiteľov DPH sa odvíjalo od statusu už v minulosti zaregistrovaného platiteľa DPH, ktorý bol ich právnym predchodcom, avšak, samozrejme, až po splnení zákonných predpokladov, ktorých splnenie museli títo z titulu právneho nástupníctva vzniknutí platiteľa DPH „oznámiť“ správcovi dane v zákonnej lehote.

Podľa citovaného § 4 ods. 6 zákona o DPH boli títo titulom právneho nástupníctva vzniknutí platiteľa DPH (ďalej aj „platiteľ“) povinní „oznámiť“ správcovi dane skutočnosti, na základe ktorých sa stali platiteľmi podľa tohto ustanovenia, pričom za platiteľa bola podľa tohto ustanovenia považovaná „... zdaniteľná osoba, ak je právnym nástupcom platiteľa, ktorý zanikol bez likvidácie...“. Z uvedeného teda vyplýva, že nie každý právny nástupca bez likvidácie zaniknutého platiteľa DPH sa stal automaticky tiež platiteľom DPH, ale sa ním mohol stať len ten právny nástupca, ktorý bol aj zdaniteľnou osobou podľa zákona o DPH.

Vzhľadom na uvedený aj správcovi dane aplikovaný zákonný postup sa tak závery krajského súdu o nezistení sťažovateľkou tvrdenej nečinnosti správcu dane pri vybavovaní jej „oznámenia“, keďže považoval za legitímnu požiadavku správcu dane adresovanú sťažovateľke, aby preukázala, že po bez likvidácie zaniknutom platiteľovi DPH je nielen právnou nástupkyňou, ale že je aj zdaniteľnou osobou pre účely DPH, javia ako plne dôvodné a ústavne udržateľné. Správca dane podľa krajského súdu nebol nečinný, ale konal zákonne súladným spôsobom, t. j. vykonal zákonom predpokladané úkony, pričom vzhľadom na špecifický charakter postupu podľa citovaného § 4 ods. 6 zákona o DPH v prípade neregistrovania oznámenia podávajúceho subjektu za platiteľa DPH mu zákon neukladal povinnosť vydávať formálne rozhodnutie (na rozdiel od právnej úpravy § 4 ods. 4 zákona o DPH účinnej od 1. januára 2014, podľa ktorej ak správca dane „oznamovateľ“ nezaregistruje ako platiteľa DPH, vydá o tom rozhodnutie, proti ktorému nie je prípustné odvolanie, pozn.) Súčasne tak a contrario tvrdenia sťažovateľky o tom, že správca dane napriek údajnej bezvadnosti jej „oznámenia“ vo veci nekonal a nevydal jej osvedčenie

platiteľa DPH, možno považovať za neopodstatnené a nemajúce oporu v aplikovanej právnej úprave.

Vzhľadom na uvedené sa podľa ústavného súdu možno stotožniť aj so závermi krajského súdu, podľa ktorých lehotu 7 dní na vydanie osvedčenia o DPH pre podávateľa oznámenia podľa citovaného § 4 ods. 6 zákona o DPH bol správca dane povinný dodržať iba v prípade podania bezvadného oznámenia, t. j. iba v prípade podania takého oznámenia, z ktorého by bolo zrejmé nielen právne nástupníctvo tohto oznamovateľa, ale aj to, že je súčasne aj zdaniteľnou osobou pre účely DPH. Totiž až v prípade podania takéhoto bezvadného a úplného oznámenia môže mať správca dane všetky relevantné podklady na posúdenie, či podávateľ oznámenia môže byť bez ďalšieho považovaný za platiteľa DPH podľa citovaného § 4 ods. 6 zákona o DPH.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru o ústavnej udržateľnosti sťažnosťou napádaného uznesenia krajského súdu z hľadiska sťažovateľkou označených práv, ktorých porušenie namieta, takže závery krajského súdu nemožno považovať za svojvoľné, arbitrárne, vnútorne rozporné ani odporujúce podstate a účelu aplikovaných právnych noriem.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

O arbitrárnosti a svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného

súdu právny výklad krajského súdu tieto znaky nevykazuje, a preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľky už po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

V súvislosti s argumentáciou sťažovateľky, že krajský súd sa v sťažnosťou napadnutom uznesení odchýlil od podľa jej názoru stabilizovanej súdnej praxe na inom krajskom súde, na rozhodnutie ktorého v sťažnosti poukázala (rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23 S 24/2013, pozn.) pre účely podporiť svoju argumentáciu, ústavný súd v prvom rade podotýka, že predmetom konania pred ústavným súdom bolo iba napádané uznesenie krajského súdu sp. zn. 1 S 40/2013 z 26. novembra 2013, ktoré, resp. závery ktorého (pozri už uvedené) ústavný súd z hľadiska dodržania zásad ústavnosti aj preskúmal. Skutočnosť, že iný všeobecný súd pri posudzovaní potreby vydať rozhodnutie podľa v rozhodnom čase účinného § 4 ods. 6 zákona o DPH dospel v inej ako ústavným súdom preskúmanej veci k odlišnému právnemu stanovisku, nebola pre krajský súd ani pre ústavný súd záväzná, pretože toto iné rozhodnutie nebolo predmetom prieskumu ústavného súdu a v dôsledku toho nemožno vyvodiť automaticky predpoklad o ústavnosti záverov vyslovených v tomto inom ústavným súdom nepreskúmanom rozhodnutí.

Okrem tohto ústavný súd podotýka, že mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov (na margo pozri napríklad rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 S 245/2013, ktoré je odlišné od rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, na ktoré sťažovateľka poukázala, pozn.), a suplovať tak poslanie, ktoré podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (I. ÚS 17/01, III. ÚS 346/05).

Z ústavnej kompetencie súdov interpretovať a aplikovať zákony vyplýva aj ich oprávnenie dopĺňať a rozvíjať existujúcu judikatúru týkajúcu sa relevantných právnych otázok v prerokovaných veciach. Prípadný odklon súdu od existujúcej skoršej judikatúry – súdnej praxe v konkrétnom prípade by mohol predstavovať zásah do základných práv

a slobôd účastníka konania len za predpokladu, že by bol dôsledkom arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti súdneho rozhodnutia v prerokovávanej veci. Nemožno však namietat' proti tomu, aby judikatúra súdov v konkrétnych prípadoch upresňovala a dopĺňala objasňovanie obsahu a zmyslu zákona vrátane prispôsobovania aplikačnej praxe novým okolnostiam za podmienky, že ich zohľadnenie možno rozumne zhrnúť pod zákonné znaky právnej normy aplikovanej na konkrétny prípad (III. ÚS 346/05, III. ÚS 284/05, IV. ÚS 267/05).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutého rozhodnutia, ako aj rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia a úhrady trov konania sú viazané na vyslovenie porušenia práv alebo slobôd sťažovateľky (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o týchto nárokoch už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2014